

Zkažený člověk

(Ukázka z konceptu připravované knihy Vyšší ideje tréninku)

Zdá se, že situace v oblasti sportovního i bojového tréninku je obdobná a stejná u všech jeho různých druhů, skupin i organizací. Jistě nejen tam.

Autodestruktivního příkladu *karate* následují i jiná bojová umění. Nedávno jsem hovořil s jedním přítelem z jiného „fochu“, který však u nás před mnoha lety začínal cvičit, a pak se dal na něco jiného – k jinému „fochu“.

Popisoval mi případy cvičenců, kteří se chovají v jejich cvičební skupině a organizaci naprosto podivně a nezodpovědně. Deklarují trénink, sebe, druhé, skupinu i organizaci. A když začínali, tak to byli tací fajn kluci! Jak to, že se z nich pak stali tak špatní lidé?

Bohužel, musíme přijmout výtku, která se často objevovala v začátcích *karate* v bývalém Československu (ČSSR) ze strany jiných sportovců, ale hlavně i ze strany státních a politických orgánů: „Trénink *karate* zhoršuje charakter. Je to hrubý, násilnický, agresivní a buržoazní sport, který je nevhodný pro naši mentalitu.“

Pokud jsme se my mladí cvičenci setkali s takovou kritikou, tak jsme začali ihned s neuvědomělou podprahově skrytou potměšilostí papouškovat známé heslo JKA (Japan Karate Association), které je uváděné v různých verzích: „Cílem *karate*, není vítězství ani prohra, ale morální zdokonalení, toho, kdo cvičí *karate*“.

Po čase tréninku někteří cvičenci dospěli ke zkušenostem a poznání, že když zkaženému člověku poskytnete přednost, výhodu, bojovou techniku, vzdělání, majetek, moc nebo zbraň, že toho automaticky zneužije.

Zkažený člověk si jako takový ovšem sám nepřipadá. Pro něj jsou zkažení všichni okolo něj, jenom ne on sám. Připadá si jako nevinný, a jako zcela nevinná oběť poměrů, okolností a zkaženosti druhých. Odborně se tomto syndromu říká demence. V podstatě je to reflexní přenesení skokem (prvotním impulzem) univerzálního stavu prázdnoty (*kara*), míru a nevinnosti na periferii, která tato vlastnosti v žádném případě nevykazuje a ani vykazovat nemůže.

Tenkrát v těch normalizačních letech, mnozí cvičenci coby zavilí odpůrci komunistů a okupace ČSSR (1968), kteří srdnatě odsuzovali režim, se náhle stávali členy KSC (Komunistické strany Československa) a různých přidružených organizací.

Zatímco předtím odsuzovali konzumní společnost dospělých, záhy se z nich stávali usedlí tatínkové, úředníci, byrokraté, chataři, automobilisté, gurmáni, a jiní.

Zatímco jako „milí kluci“, například předtím kritizovali socialistické soutěžení ve sportu i na pracovišti, náhle po překročení hranice „dospělosti“ se mohli přetrhnout, aby se v něm uplatnili. Jejich sebevědomí vzrůstalo.

Vlastně je to nesprávně vyjádřeno - to vzrůstalo špatné sebevědomí v těch „milých klucích“. Napínal se v nich zkažený člověk, který postupně v nich zašlapal všechnu jejich mladistvou nevinnost, ryzí vitalitu a čisté nadšení pro život i trénink, za které se začali postupně stydět.

Trénink tomu všemu ovšem napomohl. Nebýt toho mizerného tréninku, trenérů a cvičenců, na které si mnozí z nich dnes stěžují, nemohli by vystudovat střední a vysoké školy, nemohli by podnikat v „karate“ nebo v jiných službách. Nepracovali by ve státní správě, u policie, obchodu či průmyslu. Nemohli by mít svá zaměstnání, auta, domy, chalupy, drahé dovolené, skvělé přátele, rodiny, děti a psy. O tréninku a ostatních cvičících mluví nyní otráveně a hanlivě. Zkažený člověk ovšem žádnou vděčnost nemá

Mnozí z nich dodnes dluží oddílové příspěvky. Tenkrát na ně neměli peníze, nebo měli strach, aby si za ně jejich trenéři nekoupili auta. Počítáme-li, že ty příspěvky činily 20,-Kčs měsíčně, připočteme-li

úroky a penále podobné jako ve zdravotní pojišťovně, nároky soudů a exekutorů, dluží *karate* pěkně velké sumy.

Nesnášenlivost je pravou podstatou bojových umění. Je skryta v nitru, kostech a buňkách dnešního civilizovaného a kulturního člověka (občana). Rozum, vzdělání, pobyt ve společnosti stejně postižených, pochybná morálka a problematické zákony ji zakrývají, a jako podhoubí prohlubují a kultivují. Trénink ji ovšem rozkrývá a podporuje. Obyčejný člověk, který se ke tréninku nedostane, je jako obílený hrob. Jestliže jej otevřete tréninkem, vyvalí se z něj na vás rozklad a hniloba.

Nyní si stačí toho zkaženého člověka jenom uvědomovat, a můžeme nastoupit skutečný trénink. No řekněte, není ten trénink vlastně skvělý?

Pokud si toho zkaženého člověka (sebe) neuvědomujeme nebo nechceme uvědomovat, další nesprávný trénink a životní zkušenosti (utrpení) nás dozajista přesvědčí o správné realitě. Utrpení má času dost. Není potřeba nikam a nijak chvátat. Dokonce to ani moc nejde, i když toho zkaženého člověka již celkem dobře známe, a když jsme pochopili způsob jeho nápravy a metodu správného tréninku (*do*).